

FOCUS

Νύχτα με τους πρόσφυγες στην πλατεία Βικτωρίας

Μαρία Καρχιλάκη

Τρίτη, 01 Μαρτίου 2016 12:15

Πρόσφυγες στην πλατεία Βικτωρίας

Μαρία Καρχιλάκη

Περασμένες 11 στην πλατεία Βικτωρίας. Ησυχαστήριο. Κουκουλωμένοι, ξαπλωμένοι πάνω σε ανοιχτές χαρτονένιες κούτες, ο ένας δίπλα στον άλλον, οι περισσότεροι πρόσφυγες κοιμούνται.

Όσοι παραμένουν ξύπνιοι μιλούν ψιθυριστά σε μικρά γκρουπ· μόνοι τους κάποιιο άλλοι, έχουν καρφωμένο το βλέμμα στη φωτεινή οθόνη του κινητού.

Οι πρόσφυγες στην πλατεία Βικτωρίας είναι στην πλειοψηφία τους **Αφγανοί**, για τους οποίους τα σύνορα με τα Σκόπια είναι πλέον κλειστά. Άλλη γλώσσα πέραν της δικής τους δεν μιλούν. Εκτός από τα αυτοκίνητα που περνούν, ο μόνος ήχος που ακούγεται, σχεδόν ρυθμικά επαναλαμβανόμενος, είναι αυτός του **βήχα**.

Πηγή: Μαρία Καρχιλάκη

Δίπλα στα ανθρώπινα κουβάρια -σωροί από σκουπίδια- πολλά, πάρα πολλά **σκουπίδια**. Ξεχειλίζουν από τους κάδους, είναι παντού καταγής· πεταμένα και πατημένα ρούχα, υπολείμματα από φαγητά, φλούδες από πορτοκάλια, πλαστικά ποτηράκια και μπουκάλια.

Πηγή: Μαρία Καρχιλάκη

Στην κάτω πλευρά της πλατείας, μια πολυμελής οικογένεια Αφγανών με **γυναίκες** και **μωρά**, έχει οριοθετήσει με ρούχα, κουβέρτες και σεντόνια έναν υπερυψωμένο χώρο γύρω από ένα δέντρο και περνά όπως-όπως το βράδυ της εκεί. Στα κλαδιά κρέμονται χαρτόνια που γράφουν «θέλουμε δικαιοσύνη», «πού είναι τα ανθρώπινα δικαιώματα - θέλουμε ν' ανοίξουν τα σύνορα με τη 'Μακεδονία'», «χρειαζόμαστε τη βοήθεια της Ελλάδας για ν' ανοίξουν τα σύνορα».

Πηγή: Μαρία Καρχιλάκη

Τυλιγμένες στα παλτά τους και τα στρωσίδια, δίπλα στα σκουπίδια, οι γυναίκες της οικογένειας, όταν δεν αποστρέφουν το βλέμμα, κοιτούν απλανώς. Κατάκοπες και δυστυχείς. Ολόκληρη η φάμιλια ξαγρυπνά αφού τα παιδιά δεν ησυχάζουν· κλαίνε, γκρινιάζουν, πηγαиноέρχονται πάνω-κάτω στο χώρο-κλουβί γύρω από το δέντρο, δεν ηρεμούν στο καρότσι ούτε στην αγκαλιά.

Πηγή: Μαρία Καρχιλάκη

Ομοεθνείς τους που ζουν καιρό στην Ελλάδα και τριγυρίζουν διαρκώς στην πλατεία μου λένε πως η οικογένεια είναι από την, πολιορκούμενη από τους Ταλιμπάν, πόλη Κοντούζ του βορείου Αφγανιστάν. Βρίσκονται τις τελευταίες έξι ημέρες εδώ και αρνούνται να μετακινηθούν σε χώρο φιλοξενίας.

Πηγή: Μαρία Καρχιλάκη

Πέραν των δημοσιογράφων και των αστυνομικών, οι μόνοι Έλληνες στην πλατεία είναι εκείνοι -εκείνες για να ακριβολογώ- που έρχονται για να προσφέρουν και να βοηθήσουν. Κάποιοι φέρνουν σάντουιτς, άλλες ατομικές μερίδες φαγητού σε συσκευασίες μιας χρήσης, γάλατα, νερό, βουτήματα. Οι περισσότερες μένουν κοντά και κάνουν τη διαδρομή σταθερά το βράδυ, όταν οι ανθρωπιστικές οργανώσεις έχουν φύγει αλλά οι πρόσφυγες εξακολουθούν να πεινούν και να διψούν.

Πηγή: Μαρία Καρχιλάκη

Η νεαρή δικηγόρος που μου ζήτησε να τη βοηθήσω στη διανομή, ήρθε με τη μητέρα της. Πάρκαραν το αυτοκίνητο τους στην πάνω πλευρά της πλατείας, οι πόρτες ανοιχτές, έβγαζαν συνέχεια τρόφιμα και νερό. Η μητέρα της ακουμπούσε τις τσάντες με τις προμήθειες στο πεζοδρόμιο, η κοπέλα μοίραζε. Όσο αθόρυβα ήρθαν τόσο αθόρυβα έφυγαν λίγη ώρα αργότερα.

Πηγή: Μαρία Καρχιλάκη

Ο περιπτεράς μου τόνισε ότι φαγητό και νερό χρειάζονται. Όχι ρούχα που επιμένουν να φέρνουν κάποιοι. Μου το είπε ξανά και ξανά. Φαγητό και νερό. Ήταν εμφανές, άλλωστε. Με λαχτάρα είδα να δέχονται οτιδήποτε φαγώσιμο σε αντίθεση με τους σωρούς από ρούχα που βρωμίζουν γύρω-τριγύρω.

Πηγή: Μαρία Καρχιλάκη

Η Ελλάδα δεν πρόκειται να μετατραπεί σε μόνιμη αποθήκη ψυχών, είπε προ ημερών ο πρωθυπουργός. Όμως η πλατεία Βικτωρίας που εγώ είδα, είναι **αποθήκη ψυχών**. Ανέσυρα μνήμες από τους πολέμους στη Βοσνία και το Κόσοβο όση ώρα ήμουν εκεί. Ό,τι έβλεπα -αλλά και μύριζα- δεν είχε καμία διαφορά από εκείνα που είχα ζήσει με τα προσφυγικά караβάνια στη δεκαετία του '90 στη Μπάνια Λούκα της Βοσνίας και στο Μπλάτσε, στα σύνορα του Κοσσυφοπεδίου με τα Σκόπια. Ντροπή και απόγνωση ένοιωθα τότε, το ίδιο και τώρα...

Διαβάστε ακόμη:

[Κυκλώματα διακινητών δρουν στην Ελλάδα για να βγάλουν τους πρόσφυγες από τα κλειστά σύνορα](#)

FOCUS • ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ • ΑΦΓΑΝΟΙ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ • ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΠΛΑΤΕΙΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ